

ara !!

portantveu de la joventut d'esquerra ESTAT CATALA

**Retornarà
l'Ordre Públic
a Catalunya?**

CONGRES NACIONAL DE LA JOVENTUT D'ESQUERRA ESTAT CATALA

El nom d'ESTAT CATALA és ben explícitament nacionalista, si considerem que l'expressió de la nacionalitat és un Estat.

La Nacionalitat catalana és un fet indiscutible, és una realitat. Nacionalisme, com empren nosaltres el mot, vol dir, doncs, consciència d'aquesta realitat. Ni més ni menys. Netament diferenciat de les exaltacions que la política europea dels temps moderns ha posat en un primer pla; nacionalismes de velleitats més o menys imperialistes, més o menys feixistes, i que han donat a la paraula un sentit que repugna els esperits liberals i desvetlla malifiançes en els països democràtics.

El nostre nacionalisme és, doncs, reivindicació de la personalitat de Catalunya, ofegada i, un temps, gairebé oblidada, i valoració d'aquesta personalitat. Legitimació del nostre dret.

No és pas inventat, ni cal recolzar la demanda damunt del dret d'autodeterminació on, extreman la hipotesi, cabrien desigs de grups de formació nova i de diferenciació més o menys real.

Catalunya és una unitat nacional, tant vella com la que més, en el concert de pobles hispànics.

El que hem dit, no té valor de novetat, però ens interessa ara remarcar-ho, per raó de certs corrents que, si no tenen avui una gran importància, demà poden quedar com un séc, tan més difícil de treure-se'ns quan voluntari hagi estat, l'acte primer, l'hàbit després, que ens hi acostumi.

ESTAT CATALA representa, quan a nacionalisme, no una posició intransigent que dificulti les enteses, però sí, una posició ferma.

La realitat de Catalunya com a unitat nacional, és la pedra angular de la idea d'ESTAT CATALA. Aquesta és la total significació del nostre nacionalisme.

Voldríem, i en aquest sentit orientarem la nostra tasca i el nostre esforç, que les representacions del nostre país encarnessin en homes de neta significació nacionalista, i no en homes que per raons d'oportunitat o de principis que senten amb més empena que

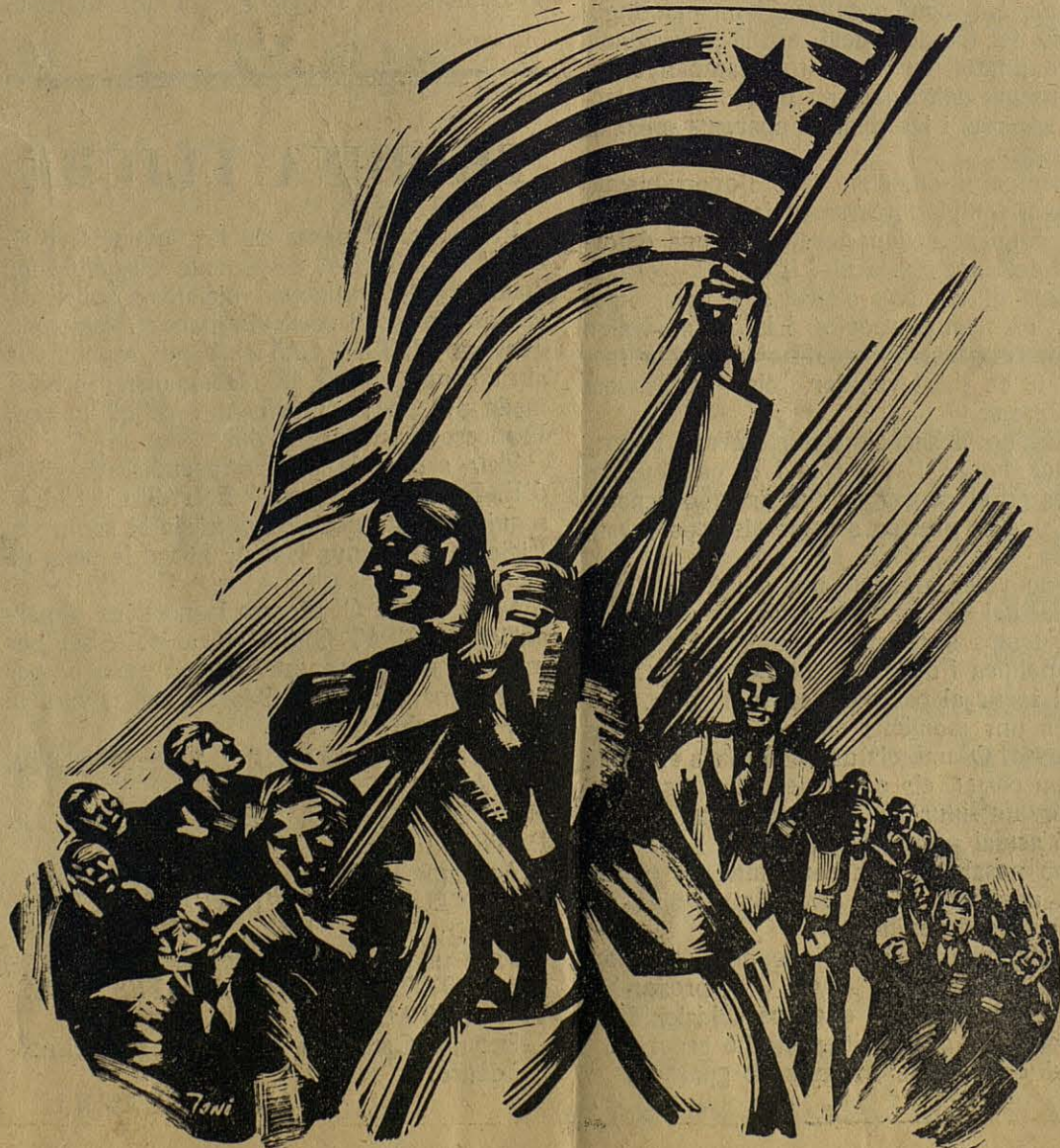
El proper dia 21 al Saló d'actes del C. A. D. C. I. tindrà lloc la inauguració del Congrés de la Joventut d'Esquerra Estat Català, el qual s'efectuarà sota el següent ordre del dia :

- 1.^r Obertura del Congrés, presentació de credencials i control.
- 2.ⁿ Exposició del Consell Nacional de les tasques realitzades per la reorganització de la Joventut d'E. Estat Català.
- 3.^r Acte necrològic en honor dels caiguts de la Joventut d'Estat Català en defensa de la llibertat de Catalunya.
- 4.^t Elecció de la taula de discussió.

DIES 23 i 24

- 1.^r Tesi de discussió : **Depuració**
- 2.ⁿ " " **Estructuració**
- 3.^r " " **Orientació política i social**
- 4.^t **Nomenament del Consell d'Estat Català**

NOTA : Totes les suggerències, esmenes i proposicions que els militants de la Joventut d'Esquerra Estat Català creguin addient de presentar al Congrés Nacional, ho faran per mitjà dels Delegats corresponents a les Comarques i Casals per tal d'introduir-les a les respectives ponències que han estat nomenades. Fins el dia 19 podran ésser presentades dites esmenes.

— Amunt els cors! Visca el Congrés d'ESTAT CATALA!

la idea nacionalista, han tingut, tenen, o tindran una posició preminent.

Ben entès, el nacionalisme no el prenem pas com a principi. No ho és. Però, és damunt del nacionalisme, condició essencial, que s'han de desenvolupar tots els principis que sentin els nostres homes.

ESTAT CATALA dirà en el pròxim Congrés, com aspira a estructurar Catalunya. D'allí n'han de sortir les directrius que informaran la seva vida futura, i es dirà quines han d'ésser les idees polítiques, i quin ha d'ésser el contingut social, que han d'endegar la vida de la Catalunya que volem els nacionalistes d'ESTAT CATALA.

No avançarem res d'aquests punts concrets. Només direm que la majoria dels militants d'ESTAT CATALA són obrers, que l'experiència no es deixarà de banda, que la marxa del món té un sentit clar i que ESTAT CATALA no se sostreu pas a l'evolució que marquen els temps.

ESTAT CATALA és un partit de gent jove. Això vol dir que els punts del programa futur, tindran aquella ambició i aquella claredat d'exposició característica de la joventut, enemiga de subterfugis i mitges tintes. Direm clarament on anem.

Potser la nostra ideologia discrepi de la d'altres nuclis nacionalistes. No ens sabrà pas greu. Dins del nacionalisme català, com dins de qualsevol altre cos nacional viu, és no solament agradable la diversitat, sinó necessària.

Però a Catalunya només han de tenir bel·ligerància, aquells partits grups, o fraccions del caire que reiteradament hem assenyalat.

Nosaltres no serem, no som, enemics d'aquells partits ni d'aquells homes nacionalistes que discrepin de la nostra orientació, quan a principis doctrinals. Serem adversaris lleials.

Només serem enemics d'aquells partits que pretereixin Catalunya a una altra idea.

Sobretot d'aquells homes o partits que s'escuden en el seu nom per a fer una viuviu miserable, i que com més alts estan, més el denigren.

L'ORDRE PÚBLIC

Se'ns havia dit que l'Ordre Públic vindria a Catalunya el dia 15. Naturalment, no sabem de quin mes. De totes maneres, sabem que s'està formant la comissió de traspessos d'aquest servei.

Mentrestant els nostres agents van d'auxiliars dels «técnicos» i no poden moure's amb la llibertat d'acció i amb el respecte degut a l'autoritat de llur càrrec.

Exigim l'immediat retorn de l'Ordre Públic a Catalunya.

DIGNITAT...

D'on ho han tret que s'ha d'ésser almenys sis mesos ministre d'Espanya per a cobrar «cessantia»?

Immediatament després de signar un Decret, encara que només sigui nomenant Sots-secretari, ja s'hi té dret.

Ho veieu clar el perquè s'abandona una vegada la Presidència del Parlament Català i una altra vegada una Conselleria?

DAVANT DEL CONGRES

Dintre breus dies— el 21 del corrent — es celebrarà el Congrés de les nostres Joventuts. Per a nosaltres, homes que hem viscut la vida d'ESTAT CATALA a través de totes les seves fases, és d'una importància cabdal la celebració d'aquest, puix que en ell sentarem la nostra posició netament nacionalista i revolucionària. Anem al Congrés amb el cor obert a tota esperança i freturosos d'aportar el nostre gra de sorra a la gran obra que bastirem.

Assistirem al Congrés i parlarem! Si, parlarem i aclarirem la veritat del 6 d'Octubre. Han tirat massa llot damunt nostre i cal que ens el treiem, per tant acusarem el causant o causants, per més alts que estiguin, ensem que organitzarem la nostra manera d'ésser i marcarem una pauta a seguir.

Ja veieu, doncs, si n'és d'important el nostre Congrés, puix que d'ell depèn el nostre esdevenidor. La depuració, però, que hem de portar a cap en el Congrés no ha d'acabar en els fets d'Octubre; és necessari que sigui més profunda. Cal acabar, amb aquesta línia política de «capelleta» que encara avui —dissortadament— existeix a la nostra organització i tant de mal ens fa. Cal foragitar aquests que, sota mà, burxen continuament per tal de sabotjar l'obra que hom pensa portar a cap; aquests que quan no poden criticar la tasca que hom realitza perquè és perfecta cerquen nicieles que puguin entrebancar la realització del moviment. Si us fixeu bé, veureu que tots els que empen aquesta manera d'obrar són gent que no han viscut el nostre moviment. Sobren també a la nostra organització aquests que amb desigs de càrrec militen entre nosaltres i no marquen una posició netament d'ESTAT CATALA. És necessari que fixin la seva posició. Són o no són d'ESTAT CATALA? Nosaltres per la nostra part hem marcat la nostra a tothora; som nacionalistes, acceptem el programa elaborat a l'assemblea de Sant Andreu— mentre no n'hi hagi d'altre— i el nostre únic símbol és la

bandera estellada. Tot el qui no pensi així, no accepti els nostres punts de vista, o s'apropi sota una altra bandera que no sigui l'estellada, sobra als nostres rengles i cal foragitar-lo.

Quan haguem portat a fons aquesta depuració, contribuïrem a l'organització del nostre programa amb totes les nostres forces, procurant que aquest es radicalitzi en alguns aspectes com són el nacional i el social. L'orientarem cap allà on creiem que hi hagi les màximes garanties de triomfar, procurant acoblar els nostres pensaments a una desició comuna.

Es necessari que deixem de banda petites diferències que podem tenir entre nosaltres i anem al Congrés formant una compacta pinya. S'imposa avui, més que mai, la disciplina. Siguem disciplinats i acatem els acords del Congrés. Penseu que és el que vol la majoria i per tant és just que s'acati. Que no es doni el cas dels que sempre estan descontents i si hom no dona la solució que ells volen, desvirtuen l'obra que els altres pensen realitzar. Si hi hagués algú que, després de la nostra crida, assistís al Congrés i no solament rebutgés els acords presos allí, sinó que també, per tal de fer-se un nom, falsegés la nostra manera d'ésser o procurés fer quelcom pitjor, ha d'ésser considerat un arribista i un traïdor al moviment d'emancipació nacional. Per a ell el menyspreu de tots els patriotes.

Siguem disciplinats i triomfem. Donem una sensació de disciplina i demostrarem a aquesta gent que continuament ens ha difamat, que ESTAT CATALA és més fort que mai, que els seus atacs injustos no han servit per a res més que per anul·lar-se políticament ells mateixos i que damunt de totes les seves desferres, ESTAT CATALA resorgeix com una nova au fènix aixecant el vol cap allà on no existeixen aquestes vils maniobres i que ens ha de portar al triomf.

ANTONI CUBERES

FRONT POPULAR

Amb motiu de l'elecció del nou President de la República s'han posat de relleu les primeres divergències existents en el front popular. La petita burgesia manifesta les seves contadiccions al no saber concretar la seva posició davant d'una sèrie de problemes plantejats, particularment en l'aspecte nacionalitari i social. Catalunya espera que li sigui traspassat el servei d'Ordre Públic. El «Full Oficial» dirà millor que nosaltres com es troba la situació en aquests moments.

«Socialistes i comunistes acullen el resultat de la votació amb visques i tornen a cantar *La Internacional*. Els republicans repliquen amb visques a la República. Aquells aixequen els punys i els republicans aplaudeixen amb entusiasme. El poc públic de les tribunes s'uneix als aplaudiments, i així transcorren alguns minuts. És evident l'existència d'un reptre entre els republicans i grups proletaris. No amaguen la seva indignació els republicans, i per això posen més entusiasme en els seus visques. Els proletaris continuen amb els punys enlaire i, més que cantar, criden *La Internacional*.

Ens hem oblidat de consignar que quan el senyor Jiménez de Asua va interrompre la sessió per absentar-se de la mesa i esperar a donar compte del resultat dels vots, els grups proletaris abandonaren els seients cridant U. H. P. i visca Astúries, mentre els diputats republicans insistien en aplaudir Els de l'Esquerra abandonaren la sala cantant *Els Segadors*.

Es evident, doncs, que la posició crítica de la Joventut d'ESTAT CATALA no pot ésser espectant. Cal que el Congrés defineixi bé la seva situació i desfaci l'atmosfera confusionista que podria subsistir de no prendre una posició terminant tant en l'aspecte nacional com en el social.

No hem d'oblidar que som una joventut nacionalista i revolucionària.

EN VIGILIES

D'ESDEVENIMENTS

Si una qualitat ens reconeixien els adversaris als qui, com nosaltres, hem mantingut el caliu del foc de l'ideal, era la persistència i la continuïtat de les nostres campanyes en el transcurs dels anys, no obstant les defecions sofertes i les reials o aparents millores obtingudes.

Entenem i entenem que l'oportunisme, que avui sembla imperar en les altes esferes de la política catalana, era, i és, una deformació dels nostres ideals. L'egoista i el materialista ni tan sols s'atrevia a voler figurar en els nostres rengles. Els qui no volien recordar el passat i els qui no tenien confiança ni fe en l'esdevenidor, els qualificàvem d'arribistes.

Avui, no. L'emoció del moment; l'afany de cada hora; l'avui fem i demà veurem, impera en el pensar dels nostres governants i dels que es presten a ésser els seus substituents.

El no voler afrontar una situació; l'aplicar l'actual sistema, avui tan en boga, de donar temps al temps, és qualificat de clara visió política i de prestigiós pensament.

Cal sortir al pas d'aquest mal entès. S'apropen uns moments en què serà necessari definir-se. O amb els uns o amb els altres.

D'un costat, els que tenen un passat vergonyós, un futur no gens clar, però una situació actual preponderant.

Amb nosaltres, una continuïtat de pensament, una rectitud de procediment i una fe cega en l'esdevenidor.

Aparentment, sembla que nosaltres portem les de perdre. Anem a provar-ho. Quan? Més aviat del que uns voldrien i tan aviat com els que desitjant-ho ho esperen.

Però convençuts i segurs de guanyar.

HA PASSAT UN ASSASSI

La premsa d'aquests dies ha publicat la nova de la detenció en una fonda del carrer Ample del tinent d'infanteria Rafael Florit de Togores.— El tinent Florit arribà (?) de matinada a la fonda esmentada. Abans d'ell hi havia anat una senyora amb un nen a llogar una habitació, manifestant que el senyor arribaria cap a la una de la matinada.— I així fou. El senyor, que era el tinent Florit un dels assassins a Astúries del periodista Sirval arribà amb un cotxe. Portava unes maletes, maletes que han desaparegut, i semblava molt interessat en què no es sabés què hi portava. Passaren la nit a la fonda i a la tarda d'aquell dia sortiren el tinent Florit i la senyora. Tornaren cap a la matinada i es trobaren amb què l'amo de la fonda havia tancat l'habitació que ocupaven i no estava disposat a obrir-la si no li ensenyaven la documentació.— Florit s'indignà i enlloc de treure la documentació que li era demanada tragué una pistola de la butxaca amb la que amenaçà el fondista. Aprofitant la confusió, la senyora i el nen agafaren les maletes i marxaren. Florit fou detingut per uns hostes i lliurat a la Policia. Ara bé: Segons el comunicat de la policia el tinent Florit «fou lliurat al jutjat de guardia». S'ha demostrat, però, que aquest subjecte no estava ni havia estat detingut gaire estona i, segons sembla, s'ha perdut la seva pista.— Hom es pregunta què havia vingut a fer a Barcelona l'assassí de Sirval. Nosaltres relacionem l'atemptat contra els nostres amics Miquel i Josep Badia amb el sojorn a la nostra ciutat del tinent Florit.— Un home que fa anar a llogar una habitació per una senyora que manifesta que el seu marit hi anirà cap a la una; que quan li demanen la documentació amenaça amb una pistola i que fa marxar la senyora i el nen amb les maletes, és molt misteriós. Però el fet de què aquest home hagi estat posat en llibertat amb el pretext de què «està malalt» i han de practicar-li una intervenció quirúrgica, és més misteriós encara. ¿Per quins motius, el Sr. Fernández Cavada, Juge de guardia aquella nit, el posà en llibertat? ¿Per què no se'l detingué per la tinença d'arma?— Si el tinent Florit no està en actiu, no té dret a usar-la.— I si està en actiu, ¿per què no es deté un subjecte que ha desertat del seu lloc a Manresa, al batalló de metralladores n.º 4, segons fotografies del document on es demostra així, autoritzat per la signatura del coronel o tinent-coronel de l'esmentat batalló?— ¿Es que un soldat que deserta, si cau en mans de l'autoritat, mereix càstig i en canvi un oficial que comet el mateix delictes se l'ha de posar en llibertat perquè se l'hi ha de fer una operació? ¿I a una ciutadà que porta una pistola sense permís si és detingut se'l condemna i a un subjecte,

assassí per més senyes, se'l posa en llibertat i, potser fins i tot, es fa formar la guàrdia per retre-li honors? Per què tot això?—

Sabem que la Justícia està en mans, salvant poques excepcions, dels monàrquics i feixistes, però jutgem intolerable que a persones (?) dels antecedents del senyor Rafael Florit i Togores no se'ls doni el seu meregut.

Hem dit que ens semblava molt sospitosa la presència a Barcelona d'aquest individu. Malgrat que sembli que hi havia arribat la setmana passada, nosaltres creiem que hi estava des de feia més dies.— ¿Per què el Sr. Vilalta i Vidal no fa investigar sobre si aquest individu ha tingut participació, directa o indirecta, en l'assassinat de Miquel i Josep Badia?— Nosaltres creiem que potser s'esbrinaria quelcom interessant relacionat a aquest afer.— S'esbrinaria, naturalment, si per part de la Justícia i de les autoritats hi han desigs veritables de trobar els autors de l'assassinat de Josep i Miquel Badia.—

FRANCESC J. ZAMORANO

L'any 1933 va ésser expulsat d'Esquerra Republicana de Catalunya el senyor Joan Lluhi i Vallescà, junt amb altres amics seus.

Era aleshores President de la Generalitat i del partit, l'honorable Francesc Macià.

Joan Lluhi ha estat nomenat ministre del Govern espanyol en representació d'Esquerra Republicana de Catalunya.

¿Pot dir-nos algú si el partit ha aixecat l'expulsió que planava damunt del senyor Lluhi i altres companys?

¿Pot algú dir quan el senyor Lluhi, que avui representa l'Esquerra al Govern d'Espanya, ha estat admès dins del partit del qual fou expulsat a mitjans de l'any 1933?

Si bé com a nacionalistes radicals que som, lamentem, per segona vegada que els homes que regeixen càrrecs en el Govern de Catalunya, no sàpiguen mantenir llur dignitat i abandonin a la primera «oferta» un honorós càrrec en les Institucions catalanes per un altre d'Espanya, en el cas concret de l'espanyolista Lluhi ho celebrem.

Preferim tenir-lo enfront que al nostre costat mirant-lo de reüll. També ho deu entendre així l'Honorable Sr. Companys quan, segons les nostres notícies el nomenament del flamant ministre de Treball ha estat per indicació expressa de l'Honorable President.

A darrera hora llegim a la premsa, que ha estat nomenat Sots-secretari de Treball a Espanya, el diputat del Banc de la Propietat, Sr. Joan Casanellas.

Sense comentaris, per avui.

TRIBUNA LLIURE

Proper el Congrés de les Joventuts d'E. ESTAT CATALA, el Comitè Organitzador demana, dels militants, iniciatives sobre diversos aspectes i particularment el Nacional; ¿és que ESTAT CATALA pot seguir una altra conducta que la Nacionalista, proclamada pel nostre president i cabdill etern, Francesc Macià? sense dubte que no.

Tots sabem la posició pseudo-federalista d'E. R. de C.; ¿pot, ESTAT CATALA, seguir aquesta posició contrària al sentit estricte de Catalunya Nació? ni val la pena de contestar-ho.

Si E. R. de C. accepta la doctrina pimar-galliana, ESTAT CATALA no pot ésser per més temps la joventut d'aquest partit i, per contra, ha de seguir el seu camí envers la fita marcada:

PROCLAMACIO DE LA REPUBLICA CATALANA!
INDEPENDENCIA ABSOLUTA DE LA PATRIA!

Amb una Esquerra netament nacionalista: JOVENTUT D'ESQUERRA ESTAT CATALA!

Amb una Esquerra federalista: JOVENTUT NACIONALISTES D'ESTAT CATALA!

Per una Catalunya lliure, aquest és el nostre deure.

ANTONI GASULL

NACIONALISME PROLETARI

En un article anterior publicat a la secció de Tribuna Lliure donàvem el nostre parer en allò que fa referència a la posició que, al nostre entendre, ha d'adoptar ESTAT CATALA en el proper Congrés que tindrà lloc el dia 21 i següents del corrent mes de maig. Allí, en el nostre comentari, exposàvem el que creïem nosaltres que havia d'ésser la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA. Déiem, creïem i creiem que la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA, en el proper Congrés, s'ha de definir d'una manera concreta i categòrica. O formant part del Partit anomenat Esquerra Republicana de Catalunya i llavors, per força, n'ha d'acceptar les reglamentacions que li imposi aquest Partit, o bé ha d'anar a la creació del Partit ESTAT CATALA amb un programa ampli, socialment i nacional parlant, amb un programa de realitzacions urgents, amb un programa que pugui implantar-se a les vint-i-quatre hores d'ésser al Poder, si el poble de Catalunya creu que ha d'ésser el nostre Partit el que porti la direcció dels destins històric i sagrats de la Catalunya immortal...

★

Hem vist, amb sorpresa i ensem amb alegria, que volguts companys nostres ens han fet remarcar diferents qüestions al voltant del nostre article anterior. Ens han fet veure que potser millor que anar a la creació d'un nou Partit de classe o que pugui considerar-se de classe, convé a Catalunya i a ESTAT CATALA, fusionar-se amb els altres partits d'aquest sentit que existeixen a la nostra Pàtria.

Això, aquesta argumentació, ens l'han repetit una infinitat de militants i d'amics. Han estat innombrables els que ens han dit que donat el fet que recentment s'ha iniciat a Catalunya una unió o fusió —moltes vegades el nom no fa la cosa— d'una bona part de les forces anomenades marxistes, potser seria ara l'hora propícia per tal de desencadenar i impulsar un fort moviment de masses proletàries les quals, convenientment controlades i portades pels viarans pels quals tots lluitem, donarien a Catalunya, i de retruc a la Península Ibèrica, un sentit nacional i social que mai no han tingut.

Aquesta visió, visió meravellosa, nosaltres també l'hem tinguda moltes vegades. Infinitat de moments hem estat pensant en el convenient que seria a Catalunya la creació d'un ampli moviment de classe obrera que abraçés dels militants de la nostra organització fins als companys del Partit Comunista de Catalunya. Creïem nosaltres, i creïem encara avui, que el més gran servei que tots podríem prestar a Catalunya, seria fer la unió de tots els treballadors, fer la unió de tots els nacionalistes —perquè els

treballadors, malgrat tot, en el fons també són nacionalistes— i crear, d'aquesta manera, un Partit gran, potent, invencible, que en un dia no molt llunyà pogués dur a Catalunya moments de realitzacions magnífiques, moments de creació insuperable, moments esplèndids envers un pervindre millor...

★

Però, també diem nosaltres: això és millor fer-ho en aquest Congrés on, vulgues o no, encara som UNICAMENT Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA o és millor que d'ell, del Congrés que celebrarem dins d'uns dies en surti, per ara, un partit que sota la ideologia d'ESTAT CATALA, possibiliti el que dins d'una temporada, curta o llarga, —això ho decidiran les circumstàncies polítiques,— es pugui anar, en nom llavors d'ESTAT CATALA a la fusió amb els Partits de classe que sigui, amb els partits que, avui dia ja, han iniciat un moviment d'unió que pot donar moltes esperances i dies de glòria a Catalunya. Nosaltres, tal com diem, pensem que és molt millor esperar un temps. És millor esperar a que s'hagi celebrat el Congrés d'Esquerra Republicana de Catalunya, és millor esperar que s'hagin arreglat i DEPURAT totes les responsabilitats que hi pugui haver pels fets del 6 d'octubre i posteriors, que s'hagin delimitat ben bé els camps i les actituds de tots i cadascun dels Partits que avui dia existeixen a Catalunya.

Llavors, sabent ja qui són, sabent-ho amb tota mena de detalls, sense haver d'estar amb l'incertitud de veure que quatre grimpadors estan a punt d'apoderar-se de la direcció, o que ja la tenen, sense haver de pensar si VERITABLEMENT SON NACIONALISTES O BE SOLAMENT S'HO DIUEN PER TACTICA, llavors, jugant a cartes vistes i sense que ningú pugui ésser cridat a engany, es podrà anar, s'haurà d'anar —creïem nosaltres,— a la fusió, a la unió, del nostre Partit, d'ESTAT CATALA amb els demés partits, amb les demés forces que avui dia malden per la llibertat de Catalunya i la del proletariat.

No fer-ho així, adoptar una posició, que en aquests moments creïem nosaltres que podria ésser bon xic confusió, és anar a crear un estat d'opinió incert, és anar a fusionar-se amb gent i amb organitzacions que sempre han combatut ESTAT CATALA i la seva gent a sang i foc únicament pel fet de què la nostra organització els deixava sense militants als seus rengles, pel fet que la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA anava a formar unes milícies fortes i potents per a disciplinar-les i posar-les a la disposició de Catalunya i, també, del proletariat.

PERE MORA

PER CATALUNYA

ENCARA HI SOM A TEMPS!

En el nostre número de la setmana passada, anunciàvem des d'aquestes planes, una campanya encaminada a una rectificació de procediments.

Déiem que no volíem assenyalar els culpables, convençuts que aquests, donant-se per alludits, imprimiria una virada radical en llur actitud.

La profusió de gravats del nostre setmanari, temem que fos la causa d'haver passat per alt, a qui anaven adreçats, els nostres advertiments.

Fent-nos-en càrrec, avui, que encara hi som a temps, insistim, però perfilant més, vorejant ja la llaga viva del mal.

En referir-nos als desitjos del poble demanant que els homes que regeixen les institucions del Govern resolguessin els assumptes, ens volíem referir als Concellers del Govern de la Generalitat. Pensàvem haver estat compresos, però es veu que no havia estat així.

Caldrà precisar més encara? Tant de bo que no.

Quan déiem «atribuint-nos la representació de tots els militants del Partit» no exageràvem pas. Vegeu-ne els exemples:

L'endemà de les eleccions de compromissaris, els nostres diaris afectes, s'esforçaven a fer veure que els que havíem votat, ho havíem fet, no a uns noms, sinó a l'obra dels nostres governs.

No ens enganyem. Tots sabem quants fórem els que votàrem, per disciplina, i no pas per estar d'acord amb aquesta obra.

INSISTIREM. PER CATALUNYA!

LES CAMPANYES DEL NOSTRE SETMANARI

HOM COMENÇA A FER-NE CAS

No hem pas d'amargar-vos, lectors i amics, la immensa satisfacció que ens produeix el poder, des d'aquestes columnes, donar-vos compte del resultat positiu d'unes campanyes tot just iniciades.

Comfiàvem ésser escoltats; ara bé, no ens pensàvem ésser-ho tan depressa. Ho diem sincerament.

Algú s'havia apropiat a nosaltres dient-nos que potser ho fèiem massa fort. Els mateixos, avui ens feliciten pel nostre èxit i ens empenyen a continuar amb el mateix to.

El dia 30 d'abril i en el n.º 11 del nostre setmanari, denunciàvem a l'opinió pública el cas del «compromissari» Josep Manzaneres Baró. Aquell escrit portà gran rebombori en el si del Partit que havia «relliscat» posant-lo en candidatura. Degut a la nostra denuncia, (ho sabem de cert) l'E. R. de C. ha expulsat l'esmentat militant i una comissió nomenada per aclarir aquest fet, continua les seves gestions per averiguar qui fou el qui patrocinà aquell nom.

En el n.º 13 del dia 8 de maig, també des d'ARA!! publicàvem un article titulat «Grimpadors buròcrates». A hores d'ara ja se'ns ha donat la raó en dos extrems dels tres que contenia: la nostra denúncia. O sigui: que s'ha suspès un concurs «fallat» on els afavorits eren parents i amics del Conseller i Secretari i s'ha revocat un decret on s'afavoria un tal senyor Josep M.º Lacàrcel Fernández, la història política del qual relluïem amb tota mena de detalls.

Ara bé, resta pendent un altre extrem; el que es refereix al Sr. Cañadas, Secretari polític del Conseller de Treball. Sembla que tractant-se d'un peix gros, es medita molt, abans de prendre una determinació. Comièm, no obstant, de sortir-ne airosos i que

per bé del Partit i com advertiment d'altres casos que tenim en cartera, es fallarà d'acord amb el que és de justícia.

El Conseller de Treball, ciutadà Barrera, té la paraula; nosaltres tenim les proves i sabem que també les té la Comissió de Responsabilitats de l'Esquerra.

ACLARIMENTS

Hem rebut, i amb molt gust la publiquem, la següent lletra dels ciutadans als quals ens referíem en el nostre número de la setmana passada i que, tot i confirmant les nostres denúncies, ens fan avinent una errada que de bon grat rectificarem.

Sr. Director d'ARA!!

Ciudadà: En la nostra qualitat de signants de la nota que fou tramesa a l'Honorable President de la Generalitat i a la qual fa referència l'article titulat «Grimpadors buròcrates», ens cal fer-vos notar que, sens dubte, per error d'informació, en donar compte dels noms dels funcionaris ascendits per mèrits, han estat omesos els Srs. Simó Llauneta i Ramón Sabrià, essent en canvi substituïts pels Senyors Gayats, al qual ningú no coneix i Sebastià Clara, signant precisament, de la nota a la qual hem fet referència, i per la qual eren denunciats aquells ascensos il·legals.

Us saludem atentament pregant-vos volgueu ordenar la deguda rectificació en el sentit que queda exposat.

(Segueixen les firmes)

També del ciutadà Sebastià Clara, rebem una rectificació en el mateix sentit, però que per manca d'espai no publiquem.

ENCARA HI CABEN ARRIBISTES

Ens suggereix aquesta pregunta el següent retall de «La Humanitat»:

«Entre les persones que acompanyaven l'Honorable President de la Generalitat, en la seva visita a Figueres, figurava el diputat senyor Xirau-Palau».

Es cert, senyor Xirau-Palau?

Que no recordeu que també era pel maig de 1934, amb motiu de les Fires de Figueres, que vàreu negar-vos a anar a rebre el ja llavors President Companys i vàreu romandre, tot sol, assegut en una cadira de la Rambla de Figueres, mentre el poble aclamava l'illustre hoste?

Que un franc i noble figuerenc us recriminà la vostra conducta i vàreu contestar que amb persones indesitjables vos no hi volíeu tenir tractes?

A qui heu fet lliurament d'aquella bandera d'honradesa del P. N. R. E. que vos prometíeu mantenir ben alta, encara que us quedéssiu sol?

Que voleu dir que avui, amb la inclusió dels Manzaneres a les candidatures de l'Esquerra, ha millorat gens aquest Partit?

Que ja sabeu qui és el padrí polític dels Graus Jassans i Manzaneres?

Que voleu dir que són uns altres els diputats al Parlament Català que el dia de la històrica sessió de la Llei de Contractes de Conreu vos vàreu qualificar d'una forma repugnat, anant-vos-en a donar conversa a l'únic diputat de la Lliga que assistia a aquella sessió i que el poble al carrer havia qualificat tant durament?

Vós sou empordanés? Vós el que teniu al cor, teniu als llavis?

Torneu-vos-en solitari a l'alta mar amb el vostre «Yacht» com ja féreu en altra ocasió amb motiu d'una campanya electoral «per no predicar el que no sentíeu» i capbusseu-vos en les aigües del nostre mar fins a saber nedar millor.

Deixeu-nos tranquils i recolzeu-vos novament amb el conseller-gestor que signà el vostre ascens de Cap de Negociat o amb el que anteriorment us havia facilitat l'ingrés a la Casa de Caritat.

Comerçeu a les tertulies de l'Ateneu el vostre cas. Allí en parlarem.

EL «BUTLLETI OFICIAL DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA» del passat dimarts dia 5, publicava un Decret de la Conselleria de Justícia i Dret que regia el senyor Lluhí i Vallescà, en el qual s'anomenava Jutge del Jutjat n.º 6, encarregat de les diligències per l'assassinat dels germans Badia, «al ferm catalanista» i militant de les organitzacions monàrquico - feixistes, senyor Màrquez Caballero.

Tres dies després d'aquest nomenament, «era declarat conclús el sumari per la mort de Miquel i Josep Badia.» Vol dir aquesta «casualitat» alguna cosa, senyor Lluhí? Es que ha de quedar impune el crim comès?

ara !!

Que ningú no manqui al Congrés
Nacional de la Joventut d'Esquerra
ESTAT CATALA

El fracàs de la policia davant l'assassinat dels germans Badia

La Joventut d'ESTAT CATALA no permetrà que crims com aquests quedin impunits. La ferida és massa fonda i ha arribat al límit la seva justa indignació per un assassinat tan covard.

De la lectura de les informacions periodístiques referents a les gestions policiaques i judicials en l'assumpte de l'assassinat dels germans Badia, —després de 17 dies del covard atemptat —hom en treu la impressió que no solament hi ha hagut negligència i passivitat en els medis policiaques, per a donar una satisfacció a Catalunya en la mort de dos dels seus més grans defensors; sinó que aquesta passivitat cal extendre-la a altres esferes.

Per part de les autoritats que hi ha i manen a Catalunya, no s'ha produït cap fet, cap acte que deixi preveure un interès i una voluntat que seria tan natural, en assassinat que ha ferit tots els catalans, a descobrir i castigar els assassins i instigadors del crim. No s'ha fet res, o gairebé res.

LA INCAPACITAT DE LA POLICIA BARCELONINA

La incapacitat de la policia barcelonina, en aquest assumpte, és innegable. Diem incapacitat, prescindint de moment, d'altres motius que ja tractarem més detingudament.

En un període de temps relativament curt, s'han realitzat a Madrid, uns quants atemptats d'una naturalesa semblant: L'agressió a Jiménez de Asúa, la bomba al domicili de l'Ortega i Gasset i darrerament la mort del Capità Farauo. Al cap d'unes hores, però, d'haver-se produït aquells fets la policia espanyola tenia al seu poder els autors.

¿Què hi diu a això el Delegat General d'Ordre Públic a Catalunya?

El senyor Caselles, té prou confiança en els seus homes? Si és així ¿no li sembla que han donat proves d'una inferioritat i incapacitat comparant-la amb la de Madrid?

¿Sigui el que sigui, què espera el Sr. Caselles?

TENIM UN ESTATUT "PROVINCIAL"

En altres ocasions, quan un funcionari de l'Estat espanyol, no ha estat grat a les Autoritats de Catalunya, aquestes han fet

les gestions pertinents perquè fos traslladat tot seguit.

No hem llegit res, no hem vist res referent a aquest sentit. Ni una gestió, ni una protesta. Tot segueix igual que el mateix dia.

Solament es feren sentir unes veus, recomanant serenitat i seny a les masses perquè no es produïssin reaccions violentes. Aquestes recomanacions, i la seguretat que donaren en els primers moments de descobrir i castigar els autors, frenaren la indignació dels amics i partidaris dels germans Badia i d'ESTAT CATALA.

Els dirigents de la política catalana, han abusat tant d'aquestes recomanacions a la serenitat, al seny i a la disciplina, que ha arribat el moment, que la massa catalana ha donat la impressió que no reaccionava ni vibrava davant de fets d'aquesta naturalesa. És aquest el motiu —entre altres— que la policia, sense la pressió de les multituds, no actuï amb més energia.

Vegi's sinó, el que ha succeït a Madrid, que per la por de la reacció violenta del poble, els agents de l'autoritat han actuat amb una energia i rapidesa extraordinària.

LA JOVENTUT D'ESTAT CATALA NO ESPERARA MES

Hem tingut massa serenitat i massa seny. Ens hem cregut massa els qui ens han recomanat calma i ens han promès que es faria justícia. Els fets ens han demostrat que no hi ha res a fer ni amb la policia ni amb altres elements. L'Estatut de Catalunya, en aquest cas present, està tan minimitzat que més aviat sembla un Estatut "provincial". Es poden matar impunement els fills predilectes del poble, i el Govern és impotent per a fer justícia, perquè es faci justícia.

L'ex-Conseller de Justícia, avui ascendit a ministre de la República espanyola, no s'ha vist per enlloc. El Govern de Catalunya, després d'unes cerimònies protocolàries ha fet mutis definitivament, en l'assassinat dels germans Badia.

LA JOVENTUT D'ESTAT CATALA NO PERMETRA QUE CRIMS COM AQUESTS QUEDIN IMPUNES. LA FERIDA ES MASSA FONDA I HA ARRIBAT AL SEU LÍMIT LA SEVA JUSTA INDIGNACIÓ PER UN ASSASSINAT TANT COVARD.

No creiem ja ni en la Policia ni en la Justícia. No se'ns culpi, doncs, que no hàgim fet els possibles per a evitar conseqüències per a tots desagradables.

Miquel Badia deia el 18 d'abril

Amics: No sabeu com us agraeixo, l'haver-me facilitat l'assistència a aquest ple de la Comarcal de Barcelona. En representació vostra jo assistia a les reunions del Directori del Partit. No sé què ha passat, però a aquelles reunions no se m'ha convocat més. He fet esbrinar els motius i em diuen que és per no saber el meu domicili, que és el mateix que tenia abans. Es igual, ja en parlarem al seu dia.

Ara bé; jo estic molt joiós d'estar junt amb molts de vosaltres; n'ha ha però, ací, que no hi poden romandre essent-hi jo. Alguns dels ací reunits, m'han titllat de traïdor a la Pàtria.

L'escatir-ho no depèn ni d'ells ni de mí. Depèn de vosaltres.

Si ells tenen raó, jo us deshonro amb la meua presència; si la raó és de part meua, els que ens deshonren a tots, a vosaltres i a mí, són ells.

Jo proposo, que es nomeni una comissió de responsabilitats per averiguar el que hi ha de cert en tot el que s'ha dit.

Dit això, permeteu-me que em retiri i serenament deliberem.

Salut.

Aquestes foren les paraules que el malaguanyat patriota Miquel Badia, pronunciava emocionat, en la reunió del Ple de la Comarcal de Barcelona la nit del 18 d'abril de 1936, deu dies abans del seu assassinat, i es retirava de la reunió, esperant seré, un fall advers o una satisfacció.

Molts dels nostres amics, per ésser militants de l'E. R. de C. coneixen l'acord pres arran d'aquesta proposició del company Badia.

No obstant, per creure'l d'interès i també per ajudar o donar-hi la publicitat que es desprèn de l'apartat 4rt. transcrivim, íntegrament, el text de la proposició aprovada, que diu així:

«El Ple de la Comarcal de Barcelona-Ciutat, davant la suposada i esperada imminència del Congrés del Partit, en el qual entre altres assumptes importants, s'hauran d'escatir conductes i possibles responsabilitats de tot ordre que hagin pogut contraure els

militants d'E. R. de C. i per tal de facilitar aquesta tasca depuradora,

Acorda:

- 1.—Nomenar una Comissió que actuant amb caràcter informatiu, reculli i ordeni totes les dades possibles que facin referència a les responsabilitats dels militants residents a Barcelona-Ciutat.
- 2.—Convidar les altres Comarcals del Partit, a què, per facilitar les tasques del Congrés, nomenin amb la mateixa finalitat, una Comissió semblant.
- 3.—Una vegada finides les tasques informatives d'aquestes Comissions, es formarà una Comissió central integrada per un representant de cada una, que realitzarà l'acoblament de dades, presentant tots els informes recollits al Congrés.
- 4.—Es procurarà donar la màxima publicitat a l'existència d'aquestes Comissions».

Aprovada per unanimitat, s'acordà que la comissió de referència estés formada per vint membres— dos per cada un dels deu districtes de Barcelona— nomenats pels respectius Comitès de Districte, abans de transcorreguts vuit dies de la data (18 d'abril), no devint recaure la designació, en militants que ostentin càrrecs públics.

La Comissió quedà constituïda el dissabte dia 25 i un dels primers acords fou citar a declarar, pel dia 30 d'abril, a Miquel Badia.

No va ésser-hi a temps. A dos quarts de quatre de la tarda del dia 28, Miquel Badia i el seu germà Josep, eren assassinats al mateix cor de Barcelona.

Ell i el seu germà, no podran ésser convocats mai més per a declarar davant la Comissió de responsabilitats, proposada per Miquel Badia.

EL CASAL D'ESQUERRA ESTAT CATALA (Girona, 3) desitja, però, ésser escollit per la Comissió informadora-depuradora d'Esquerra Republicana de Catalunya, en tot allò que faci referència als germans Josep i Miquel Badia, assassinats vilment el dia 28 d'abril de 1936, a dos quarts de quatre de la tarda.

Després de l'assassinat de Josep i Miquel Badia, molts dels nostres militants han rebut anònims i han estat provocats amb més o menys audàcia per part de certs elements. L'anònim és sempre covard. No sabem si caurà cap dels nostres companys, PERO ASSEGUREM QUE LA SEVA MORT NO QUEDARA IMPUNIDA, COM TAMPOC NO HI QUEDARA LA DELS GERMANS BADIA.

Vigilem l'enemic de la vora i no ens agafaran desprevinguts.

Una cosa hem de posar de manifest. Els anònims posen de relleu la deformació professional de llurs autors. Són gent avesada a treballs i a funcions en les quals el tracte geràrquic és corrent.

Que vigilin, doncs, tots. Estem disposats a vendre cara la nostra vida.